

समांतर इशारे - क्रमांक दोन

भविष्यसूचक विणकामाचे अनावरण: मिलराइट इतिहासात आणि आज प्रकटीकरण 14 मधील संदेशांचे उकलन

Jeff Pippenger
2023-08-08

मिलराइट इतिहासात दहा कुमारींचे दृष्टान्त पूर्ण झाले तेव्हा ते दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या काळात घडले. दुसऱ्या देवदूताचा संदेश दोन वेगवेगळ्या संदेशांचे प्रतिनिधित्व करतो, ते ज्या कालखंडाचा व्याप करतात त्या दृष्टीनेही आणि त्या संदेशाच्या अभिप्रेत श्रोत्यांच्या दृष्टीनेही. दुसऱ्या देवदूताचा संदेश त्या प्रोटेस्टंट मंडळ्यांना उद्देशून होता, ज्यांनी नुकतेच रोमकडे परत जाऊन बाबेलच्या कन्या बनल्या होत्या. मध्यरात्रीचा आक्रोश झोपलेल्या मिलराइटांना उद्देशून होता. पहिला संदेश मिलराइटांच्या बाहेरच्या लोकांकडे निर्देशित होता; दुसरा संदेश त्यांच्या आत निर्देशित होता. हे आपल्या काळात अक्षरशः पूर्ण होईल.

आपल्या काळातील पुनरावृत्तीमध्ये लक्षात घेण्यासारखा जो फरक आहे तो असा की, अॅडव्हेंटिझमच्या आरंभी दुसऱ्या देवदूताचा संदेश प्रथम मिलराइटांच्या बाहेर गेला, आणि नंतर त्या संदेशाचा दुसरा भाग मिलराइटांच्या आत गेला. अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी, जेव्हा दृष्टांत पुन्हा एकदा पुनरावृत्त होतो, तेव्हा दुसऱ्या देवदूताचा संदेशही तसाच पुनरावृत्त होतो. हे आपल्याला थेटपणे केवळ काही वेळाच नव्हे, तर त्याहून अधिक वेळा सांगितलेले आहे. परंतु शेवटी त्या संदेशाचे द्विविध स्वरूप उलट होते. पहिला संदेश अॅडव्हेंटिझमकडे जातो आणि दुसरा अॅडव्हेंटिझमच्या बाहेरील लोकांकडे. आपल्याला सांगितले आहे की प्रकटीकरण अठरातील देवदूताने दर्शविलेले कार्य आणि संदेश हे दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाची पुनरावृत्ती आहे.

“संदेष्टा म्हणतो, ‘मी दुसरा एक देवदूत स्वर्गातून उतरून येताना पाहिला; त्याच्याकडे महान अधिकार होता; आणि पृथ्वी त्याच्या तेजाने प्रकाशमान झाली. आणि त्याने प्रबळ वाणीने मोठ्याने हाक मारून म्हटले, महान बाबेल पडली, पडली, आणि ती भुतांचे निवासस्थान झाली आहे’ (Revelation 18:1, 2). हा तोच संदेश आहे जो दुसऱ्या देवदूताने दिला होता. बाबेल पडली आहे, ‘कारण तिने आपल्या व्यभिचाराच्या क्रोधरूपी द्राक्षारसाने सर्व राष्ट्रांना पाजिले’ (Revelation 14:8). तो द्राक्षारस काय आहे?—तिची खोटी तत्त्वे. तिने चौथ्या आज्ञेच्या सब्बाथाच्या ऐवजी जगाला खोटा सब्बाथ दिला आहे, आणि अदनमध्ये सैतानाने प्रथम हव्वेला सांगितलेले असत्य—आत्म्याचे नैसर्गिक अमरत्व—याची पुनरुक्ती केली आहे. अशा अनेक समजातीय चुकांचा तिने दूरवर प्रसार केला आहे, ‘मनुष्यांच्या आज्ञांना सिद्धांत म्हणून शिकवीत’ (Matthew 15:9).”

“येशूने आपली सार्वजनिक सेवा सुरू केली तेव्हा, त्याने मंदिरातील त्याच्या पवित्रतेचा अपमान करणाऱ्या अधार्मिक विटाळापासून ते शुद्ध केले. आणि त्याच्या सेवाकार्यातील शेवटच्या कृतींपैकी एक म्हणजे मंदिराचे दुसऱ्यांदा शुद्धीकरण होय. त्याचप्रमाणे, जगाला इशारा देण्याच्या अंतिम कार्यात, मंडळ्यांना दोन वेगळे आह्वान केले जातात. दुसऱ्या देवदूताचा संदेश असा आहे, ‘बाबेल पडली आहे, पडली आहे, ते मोठे नगर; कारण तिने आपल्या व्यभिचाराच्या क्रोधमय द्राक्षारसाने सर्व राष्ट्रांना पाजिले’ (Revelation 14:8). आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या मोठ्या पुकारात स्वर्गातून एक वाणी ऐकू येते, ‘हे माझ्या लोकांनो, तिच्यातून बाहेर पडा; म्हणजे तुम्ही तिच्या पापांचे भागीदार होणार नाही, आणि तुम्हांला तिच्या पीडांपैकी काही प्राप्त होणार नाही. कारण तिची पापे आकाशापर्यंत पोहोचली आहेत, आणि देवाने तिच्या अधर्माची आठवण ठेवली आहे’ (Revelation 18:4, 5).” Selected Messages, book 2, 118.

अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी दुसऱ्या देवदूताचा संदेश हा प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताने दर्शविलेल्या संदेशासारखाच आहे, आणि त्या इशाऱ्यामध्ये असा संदेश घोषित करणारे दोन स्वर आहेत. पहिला स्वर तेव्हा घोषित होतो, जेव्हा पृथ्वी त्याच्या तेजाने प्रकाशित होते; आणि चौथ्या वचनात योहानाने दुसरा स्वर असे म्हणताना ऐकला,

“तिच्यातून बाहेर पडा.”

मिलराइट इतिहासामध्ये बाबेलोनमधून बाहेर पडण्याचे आवाहन प्रथम आले, आणि मिलराइटांना दिलेला संदेश दुसऱ्या क्रमाने आला. प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायात दुसरा आवाज, किंवा दुसरा संदेश, अॅडव्हेंटिझमच्या बाहेर असलेल्यांना संबोधित करतो. “मंडळ्यांना केलेली दोन भिन्न आवाहने आहेत” या घोषणेसह, ख्रिस्ताने मंदिर शुद्ध केलेल्या दोन वेळा (त्याच्या सेवाकार्याच्या आरंभी आणि शेवटी) हेदेखील अॅडव्हेंटिझमच्या आरंभ आणि समाप्तीचे एक उदाहरण आहे.

अॅडव्हेंटवादाच्या आरंभी कामगारांचे एक शुद्धीकरण प्रकट झाले, ज्यामुळे विल्यम मिलर यांच्याकडून स्थापन करण्यात आलेल्या पायाची उभारणी करण्यास सहाय्य झाले. दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या समाप्तीला तो पाया पूर्ण झाला; कारण २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाबरोबर, अॅडव्हेंटवादाच्या पायाचा भाग बनणाऱ्या सत्यांचा अर्थ समजण्यास उपलब्ध झाला, त्या सर्वांसाठी जे ऐकण्यास इच्छुक आहेत.

दुसऱ्या देवदूताच्या इतिहासाच्या परमोच्च बिंदूवर, जेव्हा “मंडळ्यांना दोन वेगळे आवाहने करण्यात आली,” तेव्हा पायाभरणीचे कार्य पूर्ण झाले. पहिले आवाहन मिलेराइट्सच्या बाहेरील लोकांसाठी होते; दुसरे मिलेराइट्ससाठी होते. परंतु अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभाशी सुसंगत असे आणखी एक आरंभ म्हणजे ख्रिस्ताची सेवा, जेव्हा त्याने प्रथमच आपले मंदिर शुद्ध केले. मंदिर शुद्ध केले जाण्याचे भविष्यसूचक दृष्टांत हे त्याच्या सेवाकार्याच्या आरंभी आणि शेवटी झालेल्या शुद्धीकरणाची नोंद करतात, आणि त्याद्वारे अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी व समाप्तीला झालेल्या शुद्धीकरणाचे प्रतिरूप दर्शवितात. ख्रिस्ताने मंदिराचे केलेले दोन शुद्धीकरणे अॅडव्हेंटिझमच्या आरंभ आणि समाप्तीशी सुसंगत आहेत; परंतु त्याचा संदेश केवळ त्याच्या करारातील लोकांसाठीच होता, जे स्वतःला देवापासून कायमचे विभक्त करण्याच्या प्रक्रियेत होते.

अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभी न्यायनिवाड्याच्या आरंभाविषयी घोषणा करणारा संदेश सादर झाला, आणि अॅडव्हेंटिझमचा शेवट न्यायनिवाड्याच्या समाप्तीची घोषणा करित आहे. येशूने पहिल्यांदा मंदिर शुद्ध केले आणि त्याच्या घराला चोरांची गुहा बनविल्याबद्दल यहुद्यांना धारेवर धरले; परंतु मंदिराचे दुसरे शुद्धीकरण हे “त्याच्या सेवाकार्यातील शेवटच्या कृतीपैकी” होते. आपल्या सेवाकार्याच्या शेवटी, त्यांनी यहुद्यांना यापुढे असे सांगितले नाही की त्यांनी त्याच्या पित्याचे घर चोरांची गुहा बनविले आहे; त्याऐवजी त्यांनी त्यांना सांगितले की त्यांचे घर “उजाड म्हणून त्यांच्यावर सोडून देण्यात आले आहे.”

“दरम्यान, प्रत्येक राष्ट्रातील उपासक देवाच्या उपासनेसाठी समर्पित करण्यात आलेल्या त्या मंदिराचा शोध घेत होते. सोने आणि मौल्यवान रत्नांनी झळाळून निघालेले ते सौंदर्य आणि वैभव यांचे एक अद्वितीय दर्शन होते. परंतु त्या रमणीय राजवाड्यात यहुवा आता सापडत नव्हता. इस्राएलाने राष्ट्र म्हणून स्वतःचा देवाशी घटस्फोट केला होता. ख्रिस्ताने, आपल्या पृथ्वीवरील सेवाकार्याच्या समाप्तीकालाच्या जवळ, मंदिराच्या अंतरंगाकडे शेवटच्या वेळी पाहिले तेव्हा, तो म्हणाला, ‘पाहा, तुमचे घर तुम्हांस ओसाड सोडून देण्यात आले आहे.’ मत्तय २३:३८. यापूर्वी तो मंदिराला आपल्या पित्याचे घर म्हणत असे; परंतु देवाचा पुत्र त्या भिंतीतून बाहेर पडताच, आपल्या गौरवासाठी उभारलेल्या त्या मंदिरातून देवाची उपस्थिती सदासर्वकाळासाठी काढून घेतली गेली.” द अॅक्ट्स ऑफ द अपॉस्टल्स, १४५.

त्याने आरंभी शुद्ध केलेले मंदिर, शेवटी त्याने शुद्ध केलेल्या मंदिरापेक्षा वेगळे होते. पहिले मंदिर हे त्याच्या पित्याचे घर होते, परंतु दुसरे मंदिर हे यहुद्यांचे घर होते. प्रभूने आरंभी अॅडव्हेंटिझमबरोबर करार केला आणि अॅडव्हेंटिस्ट त्याच्या मंदिरातील याजक झाले. अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटी, ते यापुढे याजक राहणार नाहीत, आणि त्यांचे घर उध्वस्त केले जाईल.

दुसरा देवदूत दोन संदेशांचे प्रतिनिधित्व करतो. संदेश बाबेलोन दोनदा पडत असल्याप्रमाणे दर्शविला गेला आहे, याचे हे एक कारण आहे. बाबेलोनच्या पतनाची दोनदा पुनरुक्त घोषणा होण्यामागील हे मुख्य कारण नाही, परंतु हे एक

कारण आहे. ते दोन संदेश कसे आहेत?

दुसरा देवदूत पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या नाकारण्यास प्रतिसाद म्हणून आला. 2300 वर्षांच्या भविष्यवाणीचा शेवट 1843 मध्ये होईल अशी ओळख करून देणारी अयशस्वी भविष्यवाणी घडली तेव्हा, प्रोटेस्टंट मंडळ्यांनी त्या चुकीच्या संदेशाचा उपयोग करून मिलरच्या संदेशाला नाकारले. मिलरचा संदेश हा पहिल्या देवदूताचा संदेश होता. त्याच्या नाकारण्याच्या वेळी, ज्या प्रोटेस्टंट मंडळ्या 1260 पेक्षा अधिक वर्षे अरण्यातील देवाची मंडळी होत्या, त्या नाकारल्या गेल्या आणि बाबेलची कन्या बनल्या. त्या वेळी दुसरा देवदूत आपल्या संदेशासह आला.

आपण विचारात घेत असलेल्या या इतिहासातील विविध घटकांशी संबंधित काही अतिशय महत्त्वाचे मुद्दे आहेत. किमान एक मुद्दा असा आहे की तो हळूहळू उलगडला गेला पाहिजे, कारण तो सध्या उघड केला जात असलेल्या येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाच्या संदेशाच्या समजण्यास निश्चितच हातभार लावतो. याच कारणास्तव, त्या इतिहासासंबंधीचा एक अत्यंत महत्त्वाचा उतारा मी समाविष्ट करित आहे. मी ज्या दोन अध्यायांकडे निर्देश करित आहे ते हेच आहेत; परंतु त्या दोन अध्यायांच्या मध्ये आणखी एक तिसरा महत्त्वाचा अध्यायही आहे. आपल्या विचाराच्या व्याप्तीवर मर्यादा ठेवण्यासाठी मी तो सध्या समाविष्ट करित नाही.

वाचत असताना कोणत्या देवदूताला संबोधित केले जात आहे हे लक्षात घ्या; क्रमशः उलगडत जाणारी परीक्षेची प्रक्रिया शोधून पाहा; पहिल्या परिच्छेदात हे नोंद घ्या की प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताची भविष्यवाणीपर वैशिष्ट्ये ही पहिल्या देवदूताचीही वैशिष्ट्ये आहेत. एखाद्या संदेशाला कूसावर खिळणे म्हणजे ख्रिस्तालाच कूसावर खिळणे होय, हे लक्षात घ्या; आणि हेही लक्षात घ्या की तीनही देवदूत एकेक स्वतंत्र देवदूत म्हणून सादर केले आहेत, परंतु मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा संदेश हा देवदूतांच्या बहुसंख्य समूहाचा आहे.

“पृथ्वीवर चालू असलेल्या कार्यात संपूर्ण स्वर्गाने किती खोल स्वारस्य घेतले होते, हे मला दाखविण्यात आले. येशूने एका सबळ व सामर्थ्यशाली दूताला पृथ्वीवर उतरून तेथील रहिवाशांना त्याच्या दुसऱ्या प्रकट होण्यासाठी सिद्ध होण्याची चेतावणी देण्याची आज्ञा केली. मी त्या सामर्थ्यशाली दूताला स्वर्गातील येशूच्या सान्निध्यातून निघताना पाहिले. त्याच्या पुढे अतिशय तेजस्वी व गौरवशाली प्रकाश जात होता. मला सांगण्यात आले की, त्याचे कार्य पृथ्वीला आपल्या गौरवाने प्रकाशित करणे आणि मनुष्याला देवाच्या येऊ घातलेल्या कोपाविषयी चेतावणी देणे हे होते. अनेक लोकांनी तो प्रकाश स्वीकारला. काही अत्यंत गंभीर भासत होते, तर काही आनंदित व हर्षविभोर झाले होते. तो प्रकाश सर्वांवर पसरविण्यात आला; परंतु काही जण केवळ त्या प्रकाशाच्या प्रभावाखाली आले, आणि त्यांनी तो अंतःकरणपूर्वक स्वीकारला नाही. पण ज्यांनी तो स्वीकारला, त्यांनी आपली मुखे वर स्वर्गाकडे वळविली आणि देवाचे गौरव केले. अनेक जण प्रचंड क्रोधाने भरून गेले. सेवकवर्ग व लोक अधम लोकांबरोबर एकत्र झाले आणि त्या सामर्थ्यशाली दूताने पसरविलेल्या प्रकाशाला त्यांनी हट्टाने विरोध केला. परंतु ज्यांनी तो स्वीकारला, ते सर्व जगापासून दूर झाले आणि एकमेकांशी निकटपणे एकरूप झाले.”

“सैतान व त्याचे देवदूत सर्वांना शक्य तितक्या प्रमाणात त्या प्रकाशापासून दूर वळविण्यासाठी अतिशय तत्परतेने कार्यरत होते. ज्यांनी तो नाकारला, ते अंधकारात सोडले गेले. मी त्या देवदूताला अत्यंत गंभीर लक्षपूर्वक देवाचे असल्याचा दावा करणाऱ्या लोकांवर नजर ठेवताना पाहिले, जेणेकरून स्वर्गीय उगमाचा संदेश त्यांच्यापुढे मांडला गेला असता त्यांनी विकसित केलेले चरित्र नोंदविता येईल. आणि येशूवर प्रेम असल्याचा दावा करणाऱ्यांपैकी फारच अनेकांनी त्या स्वर्गीय संदेशाकडून तुच्छता, उपहास आणि द्वेषाने पाठ फिरविली, तेव्हा हातात चर्मपत्र धरलेला एक देवदूत त्या लज्जास्पद गोष्टीची नोंद करित होता. येशूला त्याचे असल्याचा दावा करणाऱ्या अनुयायांनी तुच्छ लेखल्यामुळे सर्व स्वर्ग संतापाने भरून गेला.”

“मी विश्वास ठेवणाऱ्यांची निराशा पाहिली. अपेक्षित वेळी त्यांनी आपल्या प्रभूला पाहिले नाही. भविष्यकाळ गुप्त ठेवणे, आणि आपल्या लोकांना निर्णयाच्या टप्प्यावर आणणे, हा देवाचा उद्देश होता. या कालबिंदूशिवाय देवाने अभिप्रेत ठेवलेले कार्य पूर्ण झाले नसते. सैतान फार मोठ्या संख्येतील लोकांची मने भविष्यकाळात फार पुढे नेऊन ठेवत होता. ख्रिस्ताच्या प्रकट होण्याकरिता जाहीर केलेल्या एका कालावधीमुळे मनाने वर्तमान तयारीचा प्रामाणिकपणे शोध घ्यावा, असे होणे आवश्यक होते. वेळ निघून गेल्यानंतर, ज्यांनी देवदूताच्या प्रकाशाचा पूर्ण

स्वीकार केला नव्हता, त्यांनी स्वर्गीय संदेशाचा तिरस्कार केलेल्यांशी संगनमत केले, आणि त्यांनी निराश झालेल्यांची थट्टा करीत त्यांच्यावरच वळून हल्ला केला. मी स्वर्गातील देवदूतांना येशूबरोबर विचारविनिमय करताना पाहिले. त्यांनी ख्रिस्ताचे अनुयायी असल्याचा दावा करणाऱ्यांची स्थिती लक्षात घेतली होती. निश्चित वेळ निघून गेल्यामुळे त्यांची परीक्षा झाली आणि ते सिद्ध झाले, आणि फार मोठी संख्या तराजूत तोलली गेली व उणी आढळली. ते सर्व जण मोठ्याने आपण ख्रिस्ती असल्याचे जाहीर करीत होते; तरीही जवळजवळ प्रत्येक बाबतीत ते ख्रिस्ताचे अनुसरण करण्यात अपयशी ठरले. ख्रिस्ताचे अनुयायी असल्याचा दावा करणाऱ्यांची ही स्थिती पाहून सैतान आनंदित झाला. तो त्यांना आपल्या सापळ्यात अडकवून ठेवला होता. त्याने बहुसंख्यांना सरळ मार्ग सोडण्यास प्रवृत्त केले होते, आणि ते स्वर्गात दुसऱ्याच कोणत्या तरी मार्गाने चढून जाण्याचा प्रयत्न करीत होते. देवदूतांनी सियोनमधील शुद्ध, स्वच्छ, आणि पवित्र लोक, पाप्यांबरोबर आणि जगावर प्रेम करणाऱ्या ढोंग्याबरोबर पूर्णपणे मिसळलेले पाहिले. त्यांनी येशूवर खरे प्रेम करणाऱ्यांची राखण केली होती; परंतु भ्रष्ट लोक पवित्रांवर प्रभाव टाकीत होते.”

“ज्यांच्या अंतःकरणांत येशूला पाहण्याची आकांक्षा, तीव्र इच्छा प्रज्वलित झाली होती, त्यांना त्यांच्या स्वतःला भाऊ म्हणविणाऱ्यांनी त्याच्या येण्याविषयी बोलण्यास मनाई केली. देवदूतांनी हा सर्व प्रसंग पाहिला आणि येशूच्या प्रगटीकरणावर प्रेम करणाऱ्या उरलेल्या लोकांबद्दल सहानुभूती बाळगली. मग आणखी एक सामर्थ्यशाली देवदूत पृथ्वीवर उतरून येण्यासाठी नेमला गेला. येशूने त्याच्या हातात एक लेख दिला, आणि तो पृथ्वीवर आला तेव्हा त्याने उद्गार काढले, “बाबेल पडली आहे! पडली आहे!” तेव्हा मी पाहिले की निराश झालेल्यांनी पुन्हा आनंदीपणे पाहिले, आणि विश्वास व आशा बाळगून आपल्या प्रभूच्या प्रगटीकरणाकडे पाहत त्यांनी आपली दृष्टी स्वर्गाकडे उचलली. परंतु अनेक जण अजूनही जणू निद्रिस्त असल्याप्रमाणे मूढ अवस्थेतच राहिलेले दिसत होते; तरी त्यांच्या चेहऱ्यांवर मला खोल दुःखाची छाया दिसत होती. निराश झालेल्यांनी बायबलमधून पाहिले की ते विलंबाच्या काळात होते, आणि दर्शनाची पूर्तता होईपर्यंत त्यांनी धीराने प्रतीक्षा केली पाहिजे. ज्या त्याच पुराव्यामुळे त्यांनी 1843 मध्ये आपल्या प्रभूची वाट पाहिली होती, त्याच पुराव्यामुळे त्यांनी 1844 मध्येही त्याची अपेक्षा केली. मी पाहिले की बहुसंख्यांकांकडे 1843 मध्ये त्यांच्या विश्वासाला जी शक्ती वैशिष्ट्यपूर्ण होती, ती नव्हती. त्यांच्या निराशेने त्यांच्या विश्वासावर म्लानता आणली होती. परंतु जेव्हा निराश झालेल्यांनी दुसऱ्या देवदूताच्या घोषणेत एकत्र सहभाग घेतला, तेव्हा स्वर्गीय सैन्याने अत्यंत उत्कट रस घेऊन पाहिले आणि त्या संदेशाचा परिणाम नोंदविला. त्यांनी पाहिले की ख्रिस्ती हे नाव धारण करणारे लोक निराश झालेल्यांकडे उपहास व तुच्छतेने वळले. जेव्हा त्या टवाळ करणाऱ्याच्या ओठांवरून हे शब्द पडले, “तुम्ही अजून वर गेलेले नाही!” तेव्हा एका देवदूताने ते लिहून ठेवले. देवदूत म्हणाला, “ते देवाची थट्टा करीत आहेत.””

“एलियाच्या रूपांतराकडे माझे लक्ष पुन्हा वेधण्यात आले. त्याचे वस्त्र एलीशावर पडले, आणि दुष्ट मुले (किंवा तरुण लोक) त्याच्या मागे जात, उपहास करीत, असे ओरडली, वर जा, अरे टकल्या! वर जा, अरे टकल्या! त्यांनी देवाची थट्टा केली, आणि तेथेच त्यांना त्यांची शिक्षा मिळाली. हे त्यांनी आपल्या पालकांकडून शिकले होते. आणि ज्यांनी पवित्र जनांच्या वर जाण्याच्या कल्पनेची खिल्ली उडविली व उपहास केला आहे, त्यांच्यावर देवाच्या पीडा येतील, आणि त्यांना हे उमजेल की त्यांच्याशी चेष्टा करणे ही क्षुल्लक गोष्ट नाही.”

“येशूने इतर देवदूतांना त्वरेने उडून जाऊन आपल्या लोकांच्या खचलेल्या विश्वासास पुनरुज्जीवित व दृढ करण्यासाठी, आणि स्वर्गात लवकरच होऊ घातलेल्या त्या महत्त्वपूर्ण हालचालीचा तसेच दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचा अर्थ समजून घेण्यास त्यांना तयार करण्यासाठी नेमले. मी पाहिले की या देवदूतांनी येशूकडून महान सामर्थ्य आणि प्रकाश प्राप्त केला, आणि दुसऱ्या देवदूतास त्याच्या कार्यात सहाय्य करण्याची आपली नेमणूक पूर्ण करण्यासाठी ते त्वरेने पृथ्वीवर उडून गेले. देवदूतांनी घोषणा केली तेव्हा देवाच्या लोकांवर महान प्रकाश प्रकट झाला. पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यास बाहेर पडा. मग मी पाहिले की ते निराश झालेले लोक उठले, आणि दुसऱ्या देवदूताशी सुसंगती ठेवून त्यांनी घोषणा केली, पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यास बाहेर पडा. देवदूतांकडून आलेला प्रकाश सर्वत्र अंधकार भेदून गेला. सैतान आणि त्याचे देवदूत हा प्रकाश पसरू नये आणि त्याचा ठरविलेला परिणाम होऊ नये म्हणून अडथळा आणण्याचा प्रयत्न करीत होते. त्यांनी देवाच्या देवदूतांशी वाद घातला, आणि त्यांना सांगितले की देवाने लोकांना फसविले आहे, आणि त्यांच्या सर्व प्रकाश व

सामर्थ्यासहही ते लोकांना येशू येत आहे यावर विश्वास ठेवण्यास प्रवृत्त करू शकणार नाहीत. देवाचे देवदूत आपले कार्य चालू ठेवत राहिले, जरी सैतान मार्ग अडवण्याचा आणि लोकांची मने त्या प्रकाशापासून दूर ओढण्याचा प्रयत्न करीत होता. ज्यांनी तो प्रकाश स्वीकारला ते अत्यंत आनंदी दिसत होते. त्यांनी आपले डोळे स्वर्गाकडे लावले, आणि येशूच्या प्रकट होण्याची उत्कंठेने वाट पाहू लागले. काही जण अतिशय व्याकुळ होते, रडत आणि प्रार्थना करीत होते. त्यांचे डोळे जणू स्वतःकडेच खिळलेले भासत होते, आणि वर पाहण्याचेही त्यांना धाडस होत नव्हते.”

“स्वर्गातून आलेल्या एका अमूल्य प्रकाशाने त्यांच्याभोवतीचा अंधकार दूर केला, आणि त्यांच्या नजरा, ज्या निराशेने स्वतःवर खिळून राहिल्या होत्या, त्या वर उचलल्या गेल्या; आणि त्यांच्या प्रत्येक मुखमुद्रेवर कृतज्ञता व पवित्र आनंद प्रकट होत होता. येशू आणि सर्व देवदूतांची सेना त्या विश्वासू, प्रतीक्षारत जनांकडे अनुमोदनाने पाहत होती.”

“ज्यांनी पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचा प्रकाश नाकारला व त्याला विरोध केला, त्यांनी दुसऱ्याचा प्रकाश गमावला, आणि ‘पहा, वर येत आहे’ या संदेशाबरोबर असलेल्या सामर्थ्य व गौरवाचा त्यांना लाभ होऊ शकला नाही. येशूने त्यांच्याकडून क्रोधपूर्ण कटाक्षाने मुख फिरविले. त्यांनी त्याचा तुच्छ मान केला होता व त्याला नाकारले होते. ज्यांनी संदेश स्वीकारला, ते गौरवाच्या मेघात वेढले गेले. ते देवाची इच्छा जाणून घेण्यासाठी प्रतीक्षा करीत, पाहत राहिले व प्रार्थना करीत होते. त्याला दुखावण्याची त्यांना फार भीती वाटत होती. मी पाहिले की सैतान व त्याचे दूत देवाच्या लोकांपासून हा दैवी प्रकाश रोखण्याचा प्रयत्न करीत होते; परंतु जोवर प्रतीक्षेत राहणारे हे लोक त्या प्रकाशाला जपून ठेवत होते, आणि आपली दृष्टी पृथ्वीवरून वर करून येशूकडे लावून ठेवत होते, तोवर सैतानाकडे त्यांना या मौल्यवान प्रकाशापासून वंचित करण्याचे कोणतेही सामर्थ्य नव्हते. स्वर्गातून दिलेल्या संदेशाने सैतान व त्याच्या दूतांना संतप्त केले, आणि जे येशूवर प्रेम करीत असल्याची कबुली देत होते, पण त्याच्या आगमनाचा तिरस्कार करीत होते, त्यांनी विश्वासू, भरोसा ठेवणाऱ्यांची हेटाळणी केली व त्यांची निंदा केली. पण एका देवदूताने त्यांच्या तथाकथित बंधूंकडून त्यांना मिळालेला प्रत्येक अपमान, प्रत्येक तुच्छतादर्शक वागणूक, प्रत्येक अत्याचार नोंदवून ठेवला. फार अनेकांनी ‘पहा, वर येत आहे’ अशी हाक देण्यासाठी आपला आवाज उठविला, आणि जे बंधू येशूच्या प्रकट होण्यावर प्रेम करीत नव्हते, व जे त्यांना त्याच्या दुसऱ्या आगमनाविषयी मन लावून विचार करीत राहू देत नव्हते, अशा बंधूंना त्यांनी सोडून दिले. मी पाहिले की ज्यांनी त्याच्या आगमनाला नाकारले व तुच्छ लेखले, त्यांच्याकडून येशूने आपले मुख फिरविले; आणि मग त्याने देवदूतांना आज्ञा केली की त्यांनी आपल्या लोकांना अशुद्धांमधून बाहेर नेऊन आणावे, जेणेकरून ते अशुद्ध होऊ नयेत. संदेशांना आज्ञाधारक असणारे स्वतंत्र व एकचित्त होऊन उभे राहिले. त्यांच्यावर एक पवित्र व उत्कृष्ट प्रकाश चमकत होता. त्यांनी जगाचा त्याग केला, त्यावरील आपली आसक्ती तोडून टाकली, आणि आपल्या पृथ्वीवरील हितसंबंधांचा बळी दिला. त्यांनी आपला पृथ्वीवरील खजिना सोडून दिला, आणि आपल्या प्रिय मुक्तिदात्याला पाहण्याच्या अपेक्षेने त्यांची उत्कंठित दृष्टी स्वर्गाकडे लागली होती. त्यांच्या मुखमंडलावर एक पवित्र, पावन आनंद झळकत होता, आणि तो त्यांच्या अंतःकरणात राज्य करीत असलेल्या शांती व आनंदाची साक्ष देत होता. येशूने आपल्या देवदूतांना जाऊन त्यांना बळ द्यावे अशी आज्ञा केली, कारण त्यांच्या परीक्षेची घडी जवळ येत होती. मी पाहिले की हे प्रतीक्षा करणारे लोक अजून त्या रीतीने परीक्षित झाले नव्हते, जसे त्यांना व्हायचे होते. ते चुकांपासून अजून मुक्त झाले नव्हते. आणि मी पाहिले की पृथ्वीवरील लोकांना इशारा देण्यात, आणि वारंवार संदेश पाठवून त्यांना अशा एका समयबिंदूपर्यंत आणण्यात, जिथे ते स्वतःचा कसून शोध घेतील, जेणेकरून ज्या चुका त्यांच्यापर्यंत अन्यजातींकडून व पोपमतवाद्यांकडून परंपरेने उतरून आल्या आहेत, त्यांपासून ते स्वतःला मुक्त करतील, यात देवाची कृपा व चांगुलपणा प्रगट झाला. या संदेशांद्वारे देव आपल्या लोकांना अशा ठिकाणी बाहेर काढीत आहे, जिथे तो त्यांच्या हितासाठी अधिक सामर्थ्याने कार्य करू शकेल, आणि जिथे ते त्याच्या सर्व आज्ञा पाळू शकतील....”

“येशूची पवित्र स्थळी सेवा समाप्त झाली, आणि तो परमपवित्र स्थळी प्रवेश करून देवाच्या नियमशास्त्राचा समावेश असलेल्या कराराच्या कोशासमोर उभा राहिला, तेव्हा त्याने तिसऱ्या संदेशासह आणखी एक समर्थ देवदूत पृथ्वीवर पाठविला. त्याने त्या देवदूताच्या हातात एक पत्रपट ठेवला, आणि तो वैभव व सामर्थ्याने पृथ्वीवर

उतरू लागला तेव्हा त्याने एक भयानक इशारा जाहीर केला—मनुष्यापर्यंत कधीही पोहोचविण्यात आलेली सर्वांत गंभीर धमकी. हा संदेश देवाच्या लेकरांना सावध करण्यासाठी, आणि त्यांच्या समोर असलेल्या परीक्षेच्या व क्लेशाच्या घटकेचे त्यांना दर्शन घडविण्यासाठी देण्यात आला होता. देवदूत म्हणाला, त्यांना पशू आणि त्याच्या प्रतिमेशी निकट संघर्षात आणले जाईल. त्यांचे अनंत जीवनाचे एकमेव आशास्थान म्हणजे दृढ राहणे. जरी त्यांच्या प्राणांवर बेतले, तरी त्यांनी सत्य घट्ट धरून ठेवले पाहिजे. तिसरा देवदूत आपला संदेश या शब्दांनी समाप्त करतो, येथे संतांची सहनशीलता आहे; येथे ते आहेत जे देवाच्या आज्ञा पाळतात आणि येशूवरील विश्वास राखतात. त्याने हे शब्द पुन्हा उच्चारताना स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे निर्देश केला. जे सर्व हा संदेश स्वीकारतात त्यांची मने परमपवित्र स्थळाकडे वळविली जातात, जिथे येशू कोशासमोर उभा राहून, ज्यांच्यासाठी कृपा अद्याप थांबून आहे अशा सर्वांसाठी, आणि ज्यांनी अज्ञानाने देवाचा नियम मोडला आहे अशांसाठी, आपली अंतिम मध्यस्थी करित आहे. हे प्रायश्चित्त नीतिमान मृतांसाठी तसेच नीतिमान जिवंतांसाठीही केले जाते. जे देवाच्या आज्ञांवरील प्रकाश न मिळविता मरण पावले, आणि ज्यांनी अज्ञानाने पाप केले, त्यांच्यासाठी येशू प्रायश्चित्त करतो.”

“येशूने परमपवित्रस्थानाचे दार उघडल्यानंतर शब्बाथाचा प्रकाश दिसू लागला, आणि देवाच्या लोकांची परीक्षा व कसोटी व्हावयाची होती, जशी देवाने प्राचीनकाळी इस्राएलच्या संततीची परीक्षा घेतली, हे पाहण्यासाठी की ते त्याचा नियम पाळतील की नाही. मी तिसऱ्या देवदूताला वर निर्देश करताना पाहिले, जो निराश झालेल्यांना स्वर्गीय पवित्रस्थानातील परमपवित्रस्थानाकडे जाणारा मार्ग दाखवित होता. त्यांनी विश्वासाने येशूच्या मागे परमपवित्रस्थानात प्रवेश केला. पुन्हा त्यांनी येशूला शोधून काढले, आणि आनंद व आशा नव्याने उगवू लागली. मी त्यांना मागे वळून भूतकाळाचा आढावा घेताना पाहिले—येशूच्या दुसऱ्या आगमनाच्या घोषणेपासून ते 1844 मध्ये समय संपेपर्यंतच्या त्यांच्या प्रवासाकडे पाहताना. त्यांना त्यांच्या निराशेचे स्पष्टीकरण दिसले, आणि आनंद व निश्चितता पुन्हा त्यांना चेतना देऊ लागली. तिसऱ्या देवदूताने भूत, वर्तमान आणि भविष्य प्रकाशमान केले आहे, आणि त्यांना ठाऊक आहे की देवाने खरोखरच आपल्या गूढ प्रॉव्हिडन्सद्वारे त्यांचे नेतृत्व केले आहे.”

“मला असे दर्शविण्यात आले की अवशिष्ट जन येशूच्या मागे मागे अतिपवित्र स्थानी गेले, आणि त्यांनी कराराचा संदूक व दयासन पाहिले, आणि त्यांच्या तेजाने ते मोहित झाले. येशूने संदूकाचे झाकण उचलले, आणि पाहा! दगडाच्या पट्ट्या, ज्यांवर दहा आज्ञा लिहिलेल्या होत्या. ते त्या सजीव देववचनांचा मागोवा घेतात; परंतु जेव्हा ते पाहतात की दहा पवित्र आज्ञांमध्ये चौथी आज्ञा सजीवपणे उभी आहे, आणि इतर नऊपेक्षा तिच्यावर अधिक तेजस्वी प्रकाश पडत आहे, आणि तिच्या सभोवताली गौरवाचे प्रभामंडळ आहे, तेव्हा ते थरथरत मागे सरकतात. तेथे त्यांना असे काहीही आढळत नाही की ज्यातून शब्बाथ रद्द करण्यात आला आहे, किंवा आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी बदलण्यात आला आहे, असे समजावे. ती आज्ञा तशीच वाचली जाते, जशी देवाच्या मुखातून पर्वतावर गंभीर आणि भयप्रद महिमेत उच्चारली गेली होती, जेव्हा विजा चमकत होत्या आणि मेघगर्जना घुमत होत्या, आणि जशी ती त्याच्या स्वतःच्या पवित्र बोटाने दगडाच्या पट्ट्यांवर लिहिली गेली होती. सहा दिवस तू श्रम करशील आणि आपले सर्व काम करशील; परंतु सातवा दिवस हा परमेश्वर तुझा देव याचा शब्बाथ आहे. दहा आज्ञांची ज्या प्रकारे काळजी घेतली गेली आहे, ते पाहून ते चकित होतात. त्या यहोवाच्या अगदी समीप ठेवलेल्या आहेत, त्याच्या पवित्रतेने आच्छादित व संरक्षित आहेत, हे ते पाहतात. ते पाहतात की त्यांनी दशलक्षणातील चौथ्या आज्ञेचा तुडवून अनादर केला आहे, आणि यहोवाने पवित्र केलेल्या दिवसाऐवजी अन्यधर्मी व पोपमतवादी यांच्याकडून परंपरेने आलेला दिवस पाळला आहे. ते देवासमोर स्वतःला नम्र करतात, आणि आपल्या भूतकाळातील अपराधांवर शोक करतात.”

“येशूने त्यांच्या अंगीकार व प्रार्थना आपल्या पित्याला अर्पण केल्या असता, धूपपात्रातील धूपाचा धूर वर चढताना मी पाहिला. आणि तो वर चढत असता, एक तेजस्वी प्रकाश येशूवर व कृपासनावर स्थिरावला; आणि जे मनःपूर्वक प्रार्थना करणारे होते, ज्यांना आपण देवाच्या नियमाचे उल्लंघन करणारे आहोत हे कळल्यामुळे क्लेश होत होता, ते आशीर्वादित झाले, आणि त्यांच्या मुखमंडलांवर आशा व आनंदाचा प्रकाश उजळून निघाला. त्यांनी तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यात सहभाग घेतला, आपले स्वर उंचावले व तो गंभीर इशारा जाहीर केला. परंतु आरंभी थोड्यांनीच तो संदेश स्वीकारला; तरीही ते इशारा जाहीर करण्यासाठी उत्साहाने पुढे चालू राहिले. मग मी पाहिले

की अनेकांनी तिसऱ्या देवदूताचा संदेश स्वीकारला, आणि ज्यांनी प्रथम तो इशारा जाहीर केला होता त्यांच्याबरोबर आपले स्वर एकरूप केले; आणि त्यांनी त्याचा पवित्र केलेला विश्रांती-दिवस पाळून देवाला उंचाविले व त्याची महती केली.”

“ज्यांनी तिसरा संदेश स्वीकारला त्यांपैकी अनेकांना पूर्वीच्या त्या दोन संदेशांचा अनुभव नव्हता. सैतानाला हे समजले होते, आणि त्यांना पाडून टाकण्यासाठी त्याची दुष्ट दृष्टी त्यांच्यावर होती; परंतु तिसरा देवदूत त्यांना परमपवित्र स्थळाकडे निर्देश करीत होता, आणि ज्यांना पूर्वीच्या संदेशांचा अनुभव होता ते त्यांना स्वर्गीय पवित्रस्थानाचा मार्ग दाखवीत होते. अनेकांनी देवदूतांच्या संदेशांतील सत्याची परिपूर्ण साखळी पाहिली आणि ती आनंदाने स्वीकारली. त्यांनी त्या संदेशांना त्यांच्या क्रमाने स्वीकारले, आणि विश्वासाने येशूच्या मागे स्वर्गीय पवित्रस्थानात गेले. हे संदेश मला त्या समुदायाला धरून ठेवणाऱ्या नांगराप्रमाणे दर्शविले गेले. आणि जसे व्यक्ती त्यांना स्वीकारतात व समजून घेतात, तसे ते सैतानाच्या अनेक भ्रमांपासून संरक्षित होतात.”

“१८४४ मधील त्या महान निराशेनंतर, मंडळीच्या विश्वासाला अस्थिर करण्यासाठी सैतान व त्याचे देवदूत सापळे रचण्यात अत्यंत व्यग्र झाले होते. तो अशा व्यक्तींच्या मनांवर प्रभाव टाकीत होता ज्यांना या गोष्टींचा वैयक्तिक अनुभव होता. त्यांच्यात नम्रतेचे एक बाह्य रूप दिसत होते. त्यांनी पहिला व दुसरा संदेश बदलून टाकला, आणि त्यांच्या पूर्ततेसाठी भविष्यकाळाकडे निर्देश केला; तर इतर काहींनी खूप मागे भूतकाळाकडे निर्देश करून जाहीर केले की ते तेथेच पूर्ण झाले होते. हे लोक अनुभवहीनांच्या मनांना दूर खेचीत होते व त्यांच्या विश्वासाला अस्थिर करीत होते. काहीजण मंडळीपासून स्वतंत्र असा स्वतःचाच विश्वास उभारण्याचा प्रयत्न करीत बायबलाचा शोध घेत होते. या सर्वांमुळे सैतान आनंदित झाला; कारण त्याला माहीत होते की जे लोक नांगरापासून सुटून जातील, त्यांच्यावर तो विविध भ्रमांचा प्रभाव टाकू शकेल व त्यांना सिद्धांतांच्या वाऱ्यांनी इकडे तिकडे हेलकावे खाऊ देईल. पहिल्या व दुसऱ्या संदेशांत पुढाकार घेतलेल्या अनेकांनी त्यांनाच नाकारले, आणि मंडळीभर फूट व विखुरलेपण पसरले. तेव्हा मी Wm. Miller यांना पाहिले. ते संभ्रमित दिसत होते, आणि आपल्या लोकांबद्दलच्या शोक व क्लेशामुळे वाकले होते. १८४४ मध्ये जे एकवटलेले व प्रेमळ होते, ती मंडळी परस्परांतील प्रेम गमावून एकमेकांना विरोध करीत असल्याचे त्यांनी पाहिले. ते पुन्हा एका थंड, अधोगती झालेल्या अवस्थेत परत जात असल्याचे त्यांनी पाहिले. दुःखाने त्यांची शक्ती क्षीण झाली. मी असे पाहिले की प्रमुख पुरुष Wm. Miller यांच्यावर नजर ठेवून होते आणि त्यांना भीती वाटत होती की त्यांनी तिसऱ्या देवदूताचा संदेश व देवाच्या आज्ञा स्वीकारू नयेत. आणि जेव्हा जेव्हा ते स्वर्गातून येणाऱ्या प्रकाशाकडे झुकू लागायचे, तेव्हा ते पुरुष त्यांचे मन त्या प्रकाशापासून दूर वळविण्यासाठी काहीतरी योजना आखीत. त्यांचे मन अंधारात ठेवण्यासाठी, आणि त्यांचा प्रभाव आपल्या गटात टिकवून ठेवण्यासाठी, मानवी प्रभाव वापरला जात असल्याचे मी पाहिले. शेवटी Wm. Miller यांनी स्वर्गातील प्रकाशाविरुद्ध आपला आवाज उठविला. ज्या संदेशाने त्यांच्या निराशेचे पूर्ण स्पष्टीकरण केले असते, भूतकाळावर प्रकाश व गौरव टाकला असता, त्यांच्या क्षीण झालेल्या शक्तींना नवजीवन दिले असते, त्यांच्या आशेला तेज आणले असते, आणि त्यांना देवाचे गौरव करण्यास प्रवृत्त केले असते, तो संदेश स्वीकारण्यात ते अपयशी ठरले. पण त्यांनी दैवी ज्ञानाऐवजी मानवी प्रज्ञेकडे झुकाव केला; आणि आपल्या स्वामीच्या कार्यातील कठोर परिश्रमांमुळे व वृद्धापकाळामुळे ते तितके उत्तरदायी नव्हते, जितके ते लोक उत्तरदायी होते ज्यांनी त्यांना सत्यापासून दूर ठेवले. जबाबदारी त्यांची आहे, आणि पाप त्यांच्यावरच आहे. जर Wm. Miller यांनी तिसऱ्या संदेशाचा प्रकाश पाहिला असता, तर ज्या अनेक गोष्टी त्यांना अंधुक व गूढ वाटत होत्या, त्या स्पष्ट झाल्या असत्या. त्यांच्या बंधूंनी त्यांच्याबद्दल इतके खोल प्रेम व हितचिंतन व्यक्त केले होते की, त्यांना वाटले की ते त्यांच्यापासून स्वतःला वेगळे करू शकत नाहीत. त्यांचे हृदय सत्याकडे वळत होते; परंतु मग त्यांनी आपल्या बंधूंकडे पाहिले. त्यांनी त्याचा विरोध केला. येशूच्या आगमनाची घोषणा करताना जे त्यांच्या बरोबर खांद्याला खांदा लावून उभे राहिले होते, त्यांच्यापासून ते स्वतःला वेगळे करू शकले असते काय? त्यांना वाटले, ते नक्कीच त्यांना भरकटविणार नाहीत.”

“देवाने त्याला सैतानाच्या सामर्थ्याखाली येऊ दिले, आणि मृत्यूला त्याच्यावर प्रभुत्व करू दिले. जे त्याला सतत देवापासून दूर खेचत होते त्यांच्यापासून दूर, त्याने त्याला कबरेत लपवून ठेवले. मोशेने वचनदत्त देशात प्रवेश करावयास तो जसा होता तसाच चूक केली. तसेच, मी पाहिले की Wm. Miller यांनी स्वर्गीय कनानात

लवकरच प्रवेश करावयाचे असताना, सत्याच्या विरुद्ध आपला प्रभाव जाऊ दिल्यामुळे चूक केली. इतरांनी त्याला याकडे नेले. त्याचा हिशोब इतरांनी द्यावा लागेल. परंतु देवाच्या या सेवकाच्या अमूल्य धुळीवर देवदूत पहारा देत आहेत, आणि शेवटच्या तुरईच्या नादाने तो बाहेर येईल.”

“मी एक समूह पाहिला, जो चांगल्या प्रकारे संरक्षित आणि दृढ उभा होता, आणि जो मंडळीच्या स्थिरस्थापित विश्वासाला अस्थिर करू पाहणाऱ्यांना कोणताही पाठिंबा देणार नव्हता. देवाने त्यांच्याकडे अनुमोदनाने पाहिले. मला तीन पायऱ्या दाखविण्यात आल्या—एक, दोन आणि तीन—पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांचे संदेश. देवदूत म्हणाला, या संदेशांतील एखादा दगड हलविणारा किंवा एखादी पिनसुद्धा ढवळणारा मनुष्य हायच्या योग्य आहे. या संदेशांचे खरे आकलन अत्यंत जीवनावश्यक आहे. आत्म्यांचे भवितव्य ते कशा प्रकारे स्वीकारले जातात यावर अवलंबून आहे. मला पुन्हा या संदेशांमधून खाली आणण्यात आले, आणि मी पाहिले की देवाच्या लोकांनी आपला अनुभव किती मोलाने विकत घेतला होता. तो पुष्कळ दुःख आणि कठोर संघर्ष यांद्वारे प्राप्त झाला होता. पायरीपायरीने देवाने त्यांना पुढे आणले होते, आणि अखेरीस त्यांना एका भक्कम, अचल व्यासपीठावर उभे केले होते. मग मी काही व्यक्तींना पाहिले की, त्या व्यासपीठावर पाऊल ठेवण्यापूर्वी त्या त्याच्या पायाची तपासणी करीत होत्या. काहींनी आनंदाने ताबडतोब त्यावर पाऊल ठेवले. इतर काहींनी त्या व्यासपीठाच्या पायाच्या रचनेत दोष काढण्यास सुरुवात केली. त्यांना त्यात सुधारणा व्हाव्यात असे वाटत होते; आणि मग ते व्यासपीठ अधिक परिपूर्ण होईल, आणि लोक अधिक सुखी होतील. काहीजण त्या व्यासपीठावरून खाली उतरले आणि त्याची तपासणी केली, आणि मग त्यात दोष काढीत ते असे जाहीर करू लागले की ते चुकीच्या प्रकारे घातले गेले आहे. मी पाहिले की जवळजवळ सर्वजण त्या व्यासपीठावर दृढ उभे राहिले होते, आणि जे त्यावरून खाली उतरले होते त्यांना त्यांनी आपली तक्रार थांबविण्याची ताकीद दिली, कारण देवच प्रधान वास्तुकार होता, आणि ते त्याच्याविरुद्ध लढत होते. त्यांनी देवाच्या त्या अद्भुत कार्याची उजळणी केली, ज्याने त्यांना त्या दृढ व्यासपीठापर्यंत आणले होते; आणि एकमताने जवळजवळ सर्वांनी आपले डोळे स्वर्गाकडे उचलले, आणि मोठ्या आवाजात देवाचे गौरव केले. याचा परिणाम तक्रार करणाऱ्यांपैकी काहींवर झाला, जे व्यासपीठ सोडून गेले होते, आणि त्यांनी पुन्हा नम्र मुद्रेने त्यावर पाऊल ठेवले.”

“मला ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या घोषणेकडे पुन्हा निर्देशित करण्यात आले. येशूच्या आगमनाचा मार्ग तयार करण्यासाठी योहानाला एलियाच्या आत्म्याने व सामर्थ्याने पाठविण्यात आले होते. ज्यांनी योहानाची साक्ष नाकारली, त्यांना येशूच्या शिकवणीचा लाभ झाला नाही. त्याच्या पहिल्या आगमनाच्या घोषणेला त्यांनी केलेला विरोध त्यांना अशा स्थितीत घेऊन गेला की, तोच मशीहा आहे याचा सर्वांत सामर्थ्यशाली पुरावा ते सहजपणे स्वीकारू शकले नाहीत. सैतानाने योहानाचा संदेश नाकारणाऱ्यांना पुढे आणखी पुढे नेले, म्हणजे त्यांनी येशूलाही नाकारावे आणि त्याला क्रूसावर खिळावे. असे करून त्यांनी स्वतःला अशा स्थितीत ठेवले की, पेंटेकॉस्टच्या दिवशी मिळणारा आशीर्वाद ते स्वीकारू शकले नाहीत; तो आशीर्वाद त्यांना स्वर्गीय पवित्रस्थानात जाण्याचा मार्ग शिकविला असता. मंदिराचा पडदा फाटणे हे दर्शवीत होते की यहुदी बलिदाने व विधी यापुढे स्वीकारले जाणार नाहीत. महान बलिदान अर्पण करण्यात आले होते, आणि ते स्वीकारले गेले होते; आणि पेंटेकॉस्टच्या दिवशी अवतरलेला पवित्र आत्मा शिष्यांचे मन पृथ्वीवरील पवित्रस्थानापासून स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे घेऊन गेला, जिथे येशू स्वतःच्या रक्ताद्वारे प्रवेशला होता, आणि त्याच्या प्रायश्चित्ताचे लाभ त्याने आपल्या शिष्यांवर ओतले. यहुदी पूर्ण फसवणुकीत व संपूर्ण अंधकारात राहिले. तारणाच्या योजनेविषयी त्यांना मिळू शकला असता तो सर्व प्रकाश त्यांनी गमावला, आणि ते अजूनही आपल्या निरुपयोगी बलिदानांवर व अर्पणांवर विश्वास ठेवत राहिले. पवित्र स्थानी ख्रिस्ताच्या मध्यस्थीचा त्यांना काहीही लाभ होऊ शकला नाही. स्वर्गीय पवित्रस्थानाने पृथ्वीवरील पवित्रस्थानाचे स्थान घेतले होते, तरीही स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे जाणाऱ्या मार्गाचे त्यांना काहीही ज्ञान नव्हते.”

“येशूला नाकारून आणि त्याला क्रूसावर खिळून ठार मारण्यात यहुद्यांनी जो मार्ग अवलंबिला, त्याकडे अनेकजण भयचकित होऊन पाहतात. आणि त्याच्यावर झालेल्या त्या लज्जास्पद छळाचा इतिहास वाचताना, त्यांना वाटते की ते ख्रिस्तावर प्रेम करतात, आणि पेत्राप्रमाणे त्यांनी त्याचा इन्कार केला नसता, किंवा यहुद्यांप्रमाणे त्याला क्रूसावर खिळले नसते. परंतु ज्याने आपल्या पुत्राबद्दल त्यांनी व्यक्त केलेली सहानुभूती पाहिली आहे त्या देवाने त्यांची परीक्षा घेतली आहे, आणि येशूसाठी त्यांनी ज्या प्रेमाचा दावा केला होता त्या प्रेमाची कसोटी पाहिली

आहे.”

“संपूर्ण स्वर्गाने त्या संदेशाच्या स्वीकाराकडे अत्यंत उत्कट रसाने लक्ष ठेविले. परंतु बरेच जण, जे येशूवर प्रेम करीत असल्याचा दावा करीत होते, आणि क्रूसाच्या कथनाचे वाचन करताना अश्रू ढाळीत होते, त्यांनी तो संदेश आनंदाने स्वीकारण्याऐवजी क्रोधाने चिथावून त्याची थटा केली, आणि येशूच्या आगमनाच्या शुभवर्तमानाला भ्रम ठरविले. ज्यांना त्याच्या प्रकट होण्याची प्रीती होती, त्यांच्याशी त्यांनी सहवास ठेवला नाही; उलट त्यांचा द्वेष केला आणि त्यांना मंडळ्यांतून बाहेर काढून टाकले. ज्यांनी पहिला संदेश नाकारला, त्यांना दुसऱ्याचा काहीही लाभ होऊ शकला नाही; आणि मध्यरात्रीच्या पुकाराचाही त्यांना लाभ झाला नाही, जो त्यांना विश्वासाने येशूबरोबर स्वर्गीय पवित्रस्थानातील परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्यास सिद्ध करण्यासाठी होता. आणि पूर्वीचे ते दोन संदेश नाकारल्यामुळे, तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशातील प्रकाशही त्यांना दिसत नाही, जो परमपवित्र स्थानी जाण्याचा मार्ग दाखवितो. मी पाहिले की, जसे यहुद्यांनी येशूला क्रूसावर खिळले, तसेच नामधारी मंडळ्यांनी या संदेशांना क्रूसावर खिळले; आणि म्हणून स्वर्गात झालेल्या त्या हालचालीविषयी, किंवा परमपवित्र स्थानी जाण्याच्या मार्गाविषयी, त्यांना काहीही ज्ञान नाही; आणि तेथे येशूच्या मध्यस्थीचा त्यांना काहीही लाभ होऊ शकत नाही. जसे यहुदी आपले निरुपयोगी यज्ञ अर्पण करीत होते, तसेच हेही येशूने सोडून दिलेल्या त्या विभागाकडे आपली निरुपयोगी प्रार्थना अर्पण करीत आहेत; आणि ख्रिस्ताचे अनुयायी असल्याचा दावा करणाऱ्यांच्या भ्रमामुळे संतुष्ट झालेला सैतान, त्यांना आपल्या सापळ्यात घट्ट अडकवितो, स्वतःवर धार्मिकतेचे स्वरूप धारण करतो, आणि या नाममात्र ख्रिस्ती लोकांची मने स्वतःकडे वळवितो, आणि आपल्या सामर्थ्याने, चिन्हांनी व खोट्या चमत्कारांनी कार्य करितो. काहींना तो एका प्रकारे फसवितो, तर काहींना दुसऱ्या प्रकारे. वेगवेगळ्या मनांवर परिणाम करण्यासाठी त्याने भिन्न प्रकारचे भ्रम सिद्ध करून ठेविले आहेत. काही जण एका भ्रमाकडे भयाने पाहतात, तर दुसरा ते सहजपणे स्वीकारतात. सैतान काहींना अध्यात्मवादाद्वारे फसवितो. तो प्रकाशाच्या देवदूतासारखाही येतो आणि आपला प्रभाव देशभर पसरवितो. मी सर्वत्र खोट्या सुधारणा पाहिल्या. मंडळ्या उन्मत्त झाल्या होत्या आणि देव त्यांच्या हितासाठी अद्भुत रीतीने कार्य करीत आहे, असे त्या मानत होत्या, परंतु ते दुसरेच आत्मा होते. ते ओसरून जाईल आणि जगाला व मंडळीला पूर्वीपेक्षा अधिक वाईट स्थितीत सोडून जाईल.”

“मला दाखविण्यात आले की, नामधारी अॅडव्हेंटिस्टांमध्ये आणि पतित चर्चामध्ये देवाची प्रामाणिक संताने आहेत; आणि महामारी ओतल्या जाण्यापूर्वी, या चर्चातून सेवक आणि लोक अद्याप बाहेर बोलावले जातील, आणि ते आनंदाने सत्याचा स्वीकार करतील. सैतानाला हे ठाऊक आहे; आणि तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या हाका येण्यापूर्वी, तो या धार्मिक समूहांमध्ये एक प्रकारचा उद्रेक निर्माण करतो, जेणेकरून ज्यांनी सत्य नाकारले आहे त्यांनी असा विचार करावा की देव त्यांच्याबरोबर आहे. त्याची आशा असते की प्रामाणिक लोकांना फसवावे, आणि त्यांना असे वाटण्यास प्रवृत्त करावे की देव अजूनही चर्चासाठी कार्य करीत आहे. पण प्रकाश प्रकट होईल, आणि प्रत्येक प्रामाणिक जन पतित चर्चांना सोडून देईल, आणि उरलेल्यांच्या बाजूने आपली ठाम भूमिका घेईल.” Spiritual Gifts, volume 1, 151-172.

या उताऱ्यामध्ये अत्यंत महत्त्वाच्या अशा अनेक सत्यांचा समावेश आहे; परंतु मी हा उतारा मिलेराइट इतिहासातील संदेशांच्या काही वैशिष्ट्यांना वेगळे करून दाखविण्यासाठी वापरत आहे, जेणेकरून ती आपल्या इतिहासाचे प्रतिरूप कसे ठरतात हे समजू शकेल. प्रकटीकरण चौदा मधील तिन्ही देवदूतांच्या हातात एक संदेश आहे. दुसरा आणि तिसरा देवदूत त्यांच्या संदेशासह खाली उतरताना त्यांच्या जवळ “पत्रलेख” असल्याचे दर्शविले आहेत. प्रत्येक देवदूत एका संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि प्रत्येक संदेशाच्या आगमनामुळे एक परिणाम घडतो.

आपण हा विषय पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.